

CARTA DOMINICAL

11 DE FEBRER DE 2024

RESSÓ DE LA PARAULA

Quaresma, camí de reconciliació (1)

Un any més emprenem el camí apassionant de la Quaresma. “Apassionant” perquè és el camí en el qual tota foscor es transforma en llum, tot sofriment en vida, tot soledat en amor.

Hom pot restar indiferent davant la crida que ens arriba des de la Quaresma. Un altre pot fer cas i disposar-se a complir només formalment tot el que l'Església mana per aquest temps. Però un altre, potser, afronta el repte de respondre sincerament a aquesta crida a fer el camí quaresmal.

Sembla oportú que vegem la Quaresma com un camí de reconciliació. “Reconciliació” en sentit ampli, en referència a un mateix, a la relació amb Déu, amb els altres, amb el món. Convé aprofundir en l'experiència de reconciliació a partir de la constatació d'una realitat que ens fa mal: les nombroses ruptures, distanciaments, alienacions, disputes, ruptures que semblen omplir tots els àmbits de la vida. És oportú fer-ho perquè la reconciliació és una de les dimensions més importants del que anomenem “salvació”, l'obra que Jesucrist va realitzar en el món; per a alguns és sinònim de “alliberament”, “perdó”, “justificació”, etc.

Fa bastants anys un autor italià, Alessandro Pronzato, va escriure un llibre titulat justament “L'home reconciliat”. Hi volia respondre a la demanda que li van fer molts laics, que coneixien els seus escrits adreçats a religiosos, sacerdots i persones consagrades, i li reclamaven paraules que es referissin a “la gent més normal”, no especialistes, la gent en situació de vida totalment quotidiana. El resultat també avui és il·luminador.

Portats per l'ansia de reconciliació veiem que el primer pas quaresmal és adonar-se de “l'enemistat que potser manté cadascú amb si mateix”.

Això és una realitat, encara que molts no ho vegin. Alguns sembla (com diem en de broma) que “estan encantats d'haver-se conegut”,

perquè estan absolutament satisfets de si mateixos. Tant que tota responsabilitat del mal que hi ha i pateixen ells mateixos recau en els altres, en la societat, les estructures, l'ambient, els que manen, el veí... Si ell manés tot se solucionaria. Una falsa seguretat que es disfressa de personalitat ferma, de maduresa, de poder, de valentia, etc. És un autoengany, que la vida mateixa sol desemmascarar. Però bé podria aquesta actitud caracteritzar tota una generació, orgullosa del que sap i pot fer.

Uns altres viuen en la bombolla del benestar, que impedeix veure-hi més enllà de l'aparença.

El cas és que el camí quaresmal ens crida justament a establir una certa distància i veure'ns sols envoltats de silenci. Dedicar un temps a veure'ns (reconèixer-nos) nus, sense ornaments ni embuts, despullats de tota “dignitat”, sense dependre de la mirada aliena, sense rebre cap afalac de ningú, ni exercir cap poder sobre algú, sense res a fer més que trobar-nos amb el nostre ser personal més veritable.

Llavors, quan no hi ha la possibilitat de dissimular, quan arribem a ser transparents a nosaltres mateixos, el més probable és que “no ens agradem tant”. Més aviat passarà que ocupen el primer pla de la nostra mirada els propis defectes i errors. I potser eixim d'aquest tràngol tan molest amb el subterfugi de “m'han fet així”, o bé “soc un desastre, no valc per a res”, o fins i tot l'abandó del desert i el retorn a la vida que enganya. (¿No és aquesta la causa de la por al silenci i a la soledat?).

Solament adonar-se de la paraula de Déu, que ens diu alhora “aquest ets tu, però segueixo cridant-te a travessar el desert amb mi”, permetrà fer el primer pas cap a la reconciliació amb nosaltres mateixos.

† Agustí Cortés Soriano
Bisbe de Sant Feliu de Llobregat